

Arrest

nr. 64 127 van 29 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 5 april 2001 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 11 december 2009 en 14 december 2009 geactualiseerd en aangevuld met bijkomende stukken.

Op 22 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 april 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.03.2009 met actualisatie op 11.12.2009 en van 14.12.2009 werd ingediend door :

E., O.

nationaliteit: Marokko

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd worden. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt louter een attest van werkbereidheid toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, werkbereid is, Nederlands leert, zijn broer in België woont, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Verder verklaart betrokkene dat het financieel en praktisch onmogelijk zou zijn om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen omdat hij er niets meer zou hebben. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Indien betrokkene wenst terug te keren naar zijn land van herkomst kan hij steeds een beroep doen op het IOM.”

Op 5 april 2011 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing wordt gesteld:

Verder verklaart betrokkene dat het financieel en praktisch onmogelijk zou zijn om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen omdat hij er niets meer zou hebben. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Indien betrokkene wenst terug te keren naar zijn land van herkomst kan hij steeds een beroep doen op het IOM.

DVZ stelt in haar beslissing dat de aanvraag ontvankelijk is, wat betekent dat verzoeker zijn aanvraag in België mag indienen en de buitengewone omstandigheden bewezen zijn.

Tegelijkertijd beslist de DVZ in de bestreden beslissing dat er geen bewijzen voorliggen van de financiële en praktische onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Wanneer in een zelfde beslissing enerzijds wordt aanvaard dat de aanvraag in België mag worden ingediend – door de aanvraag ontvankelijk te verklaren – en anderzijds de argumenten niet worden weerhouden om de aanvraag in België in te dienen dan is de beslissing tegenstrijdig en dus niet gemotiveerd in de zin van de wet van 29 juli 1991.”

2.2 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder dienaangaande:

“Volgens verzoeker is het tegenstrijdig dat enerzijds de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard en anderzijds wordt gesteld dat de onmogelijkheid van een terugkeer naar het land van herkomst niet wordt aangetoond.

Verzoeker kan in zijn kritiek niet worden gevolgd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk werd ingegaan op de door verzoeker aangehaalde elementen met betrekking tot de gegrondheid van zijn aanvraag. Verzoeker voert niet de minste kritiek aan tegen deze andere motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing kan geenzins worden opgemaakt dat verzoeker zijn aanvraag in het land van herkomst had moeten indienen en dat deze aanvraag niet ontvankelijk zou zijn. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt duidelijk naar de ongegrondheid van de aanvraag verwezen en wordt de ongegrondheid van zijn aanvraag element per element besproken. De kritiek van verzoeker is alleen daarom al niet gegrond.

Bovendien maakte verzoeker in zijn aanvraag geen onderscheid tussen de elementen aangehaald in het raam van de ontvankelijkheid en de elementen aangehaald in het raam van de gegrondheid en werd de onmogelijke terugkeer van verzoeker niet enkel aangehaald vanuit het oogpunt van het indienen van de aanvraag aldaar, doch werd de onmogelijke terugkeer eveneens geraamd in de door hem opgesomde humanitaire gronden tot regularisatie.

De aangehaalde financiële en praktische onmogelijkheid om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen omdat hij er niets meer zou hebben, kon in de bestreden beslissing bijgevolg terecht ook bij de gegrondheid besproken worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid die dit aangehaalde element quasi letterlijk overnam in de bestreden beslissing. Uit de bespreking van dit element blijkt dat de Staatsecretaris dit element louter betreft op het gebrek aan bewijzen van deze beweringen en op een terugkeer van verzoeker zonder meer, daarbij verwijzend naar de mogelijkheid om voor zijn terugkeer een beroep te doen op het IOM. Een terugkeer zou immers niet enkel het gevolg zijn van een beslissing waarbij zijn aanvraag onontvankelijk verklaard werd, doch ook van de bestreden beslissing waarbij zij aanvraag ongegrond verklaard werd.

Deze bespreking kan bijgevolg evenzeer als een bespreking van de gegrondheid beschouwd worden, nu verzoeker, nadat zijn verblijfsaanvraag ongegrond verklaard werd en hij tevens een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, er in de beslissing omtrent zijn verblijfsaanvraag terecht op wordt gewezen dat hij de mogelijkheid heeft om voor zijn terugkeer een beroep te doen op het IOM (hij beweerde immers dat zulks praktisch en financieel moeilijk is). Er is dan ook geen sprake van de door verzoeker aangevoerde tegenstrijdigheid.

Verzoeker maakt een schending van de motiveringsplicht zoals omschreven in de aangevoerde wetsbepalingen en van het aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel geenzins aannemelijk.

Het middel is bijgevolg niet gegrond.”

2.3 Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien hij het betwiste motief citeert uit de bestreden beslissing, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk is verklaard en dat hierdoor zijn buitengewone omstandigheden zijn aanvaard. Anderzijds is de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. Verweerder heeft bijgevolg de aangehaalde elementen ten gronde onderzocht en beoordeeld in de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt dat het motief in de beslissing waarbij de door hem aangehaalde redenen dat het praktisch en financieel onmogelijk is om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen niet worden weerhouden, tegenstrijdig is met het ontvankelijk verklaren van zijn aanvraag.

Verzoeker kan in deze niet worden gevolgd. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat in de mate verzoeker beweert financieel en praktisch onmogelijk te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst "*hij steeds een beroep (kan) doen op het IOM*". In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift stelt verweerder bijgevolg niet dat verzoekers verklaring –met name dat hij zijn aanvraag onmogelijk in zijn land van herkomst kan indienen- niet wordt weerhouden.

Bovendien merkt verweerder in de nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 maart 2009, noch in de latere aanvullingen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op 11 december 2009 en 14 december 2009, een onderscheid heeft gemaakt tussen de elementen aangehaald in het raam van de ontvankelijkheid en de elementen aangehaald in het raam van de gegrondheid. De onmogelijkheid om terug te keren werd in de aanvraag van 20 maart 2009 niet enkel aangehaald vanuit het oogpunt van het indienen van de aanvraag vanuit zijn land van herkomst, doch tevens in het raam van de door hem aangehaalde "*humanitaire gronden*" tot regularisatie. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder 'de financiële en praktische onmogelijkheid om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen omdat hij er niets meer zou hebben', heeft onderzocht en beoordeeld in het raam van de elementen ten gronde. Verweerder stelt vast dat de aangehaalde financiële en praktische onmogelijkheid om terug te keren, hem niet belet beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie waardoor de terugkeer kan worden geregeld. Daarnaast stelt verweerder vast dat met betrekking tot die financiële en praktische onmogelijkheid om terug te keren verzoeker geen bewijzen heeft bijgebracht. Verzoeker betwist deze motieven niet, laat staan dat hij ze weerlegt.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Waar verweerder rekening heeft gehouden met de aangehaalde reden in verband met zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, geeft verweerder blijk van een zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN